

goslovje, akoravno dosti mnogobožanskega semena v sebi hrani, vendar zmiraj na jednega boga (monotheizem) opera.

Bitje bitij se imenuje Brim, Brehm, Brahm, Ram, Bhagavat, Bhogovan, tudi Parabrahma¹⁾. Iz besede Bhagavat, Bhogovan se je rodila Slovanska Bog. Razun tih priimen se ima jezero drugih, ali Indi bi vsakega za nar večega brezbožnjaka imeli, ki bi se prederznil naj višje božanstvo v podobi kakšni predstavljati²⁾.

Glavni članek indijske vere je, da je Brahm — Bhagavat, duša sveta, in ako vprašamo po njegovi bitnosti, nam postave Menutove odgovorijo, da je samostojno nerazodeto bitje.

Bramini pravijo, da je Brahm „večno eno, organ in predmet gledanja, manje, kakor atom, ali ipak večje, kakor svet“³⁾.

V indijskih bukvah Vedas se najdejo sledeče verste o Bhagavatu: „Bhagavat-Brahm je večno, edino resnično obstoječe bitje, katero se v blaženosti in radostirazodeva. Vsi prikazki imajo v njem svoj vzrok, vendar ni podvržen pogodbam časa in prostora, on je nepremisljiv, duša vsega sveta, in vsake posamne stvari. Vesoljni svet je Brahm, je postal iz njega, in sopet ga bode Brahm uničil. Brahm je podoba znanosti in neskončnih svetov. Vsi svetovi so ž njim jenaki in edini, po katerega volji so postali. On se je razodel v oblikah stvarjenja, vzdrževanja in uničenja, v oblikah in gibanjih prostora in časa“⁴⁾.

Že smo v prejšnjem nekem članku rekli, da tudi Slaveni imeli so vero v samega edinega Boga, kar tudi Prokop in Helmold⁵⁾ očitno pravita, in mi mislimo indijskega Brahma v severno-slavenskem Prove-tu najti. Beseda Brahm v indiskem ima več pomenov, tako pomeni svetlo (glej: *Mahamuli Komentar k Vedi pri F. A. Wiesn Indien I. B. I. Ab. str. 221*). Tudi indijski sorodna parziška beseda Behram pomeni nebeški ogenj (glej: *Zendavesta v Kleuker I. 47*.) Tako bi indijska beseda Brahm bila povod dala staročeski pramen, kar pomeni solnčni žar, der Sonnenstrahl. Pa Brahma po Hanxledenu (glej: *Hanxleden Vocab. sanscr. pod člankom Brahma*) tudi pomeni scientia da ley, to je, znanost pravde in nar višje božanstvo Brahm ima tudi priime Tatva, kar po Boppu (*Gloss. Sanscrit. str. 72*.) pomeni Veritas, to je, pravost — pravda. Zato navoduje Paulin iz indijskih slavopevov enega tako se glasečega (*Paulin System Brahm str. 65*.) „Parabrahma (Brahm), ti si prava luč časov, tvoja pravost spozna tisučerno pravo, ti si vsega, trvoja pravo bitstvo in podoba vse modrosti“. V Gajatri indijskih bukvah, katere zapopadejo indijsko nabožanstvo se najde, da je Brahmov sedež v sedmem svetu pravica imenovanem in da le po pravičnosti se lahko v njega pride (glej: *Jahrb. der Lit. Band II. str. 303*). Da je severno-slovenski Prove tudi bil bog pravde, se vidi iz Helmolda⁶⁾. Ta Prove ima razločevati se od Prove-ta, Proma, od katerega Peter Albin v kroniki mišenski govori (*Chronik. Misn. XI. 302*.) in je v rokah imel Proveyse, to je, Prüfeisen (glej: članek »o Bramatus« v Novicah); ta Prove — Prom je bil indijski Brahma prvi člen indijske Trojice. Prove, od katerega Helmold govori pa je Brahm, in sicer se to potrdi, ker

Prove ravno tako kakor Brahm ni pod nikakšno podobo predstavljan bil (glej: *Helmold L. I. 38*). Nemški kronikarji so nam obadva zavoljo enakosti imena zmešali in Brahma-Proveta od Brama-ta-Prove-ta niso prav razločevali. Ine Brahm izrazuje v sanskritu štiri pomene: 1) pravo, pravda, pravilo, pravnik; 2) besedo, reč; 3) stvarjenje, činjenje; 4) ničenje, pokvaranje, kazenje. Ravno tako so v naši besedi in koreniki Prav vsi ti pomeni skriti: 1) prav, pravica, pravda; 2) praviti = besediti, reči, razpravljati; 3) napraviti = učiniti, storiti, 4) odpraviti, zapraviti itd. Kakšna čudovita sorodnost v duhu indijskega in slovenskega jezika! (Dalje sledi.)

Ozir po svetu.

Naj čudnejši otrok 18. stoletja.

Veliko se je že slišalo in bralo od čudnih otrok, pa menda dokler svet stoji, ni bilo nobenega otroka rojenega, katerega kratko življenje bi bilo tako čudapolno, kakor je bilo Kristelna Heineken-ovega.

Paulu Heineken-u, malarju v Ljubeku, je bilo 6. svečana 1721 dete rojeno, kteremu eo pri kerstu imé Kristian dali. Kmalo po rojstvu, ker je bila lastna mati preslaba, je bilo dvojivki izročeno, v ktere naročji je tudi vse svoje dni preživelo. Perve znamenja njegove čudno bistre pameti so se pokazale že v desetem mescu. Bilo je namreč na hišnih stenah in po peči veliko podob narisanih, ktere je Kristel zmeram pazno ogledaval. Povedali so mu imena podob, postavim, to je mačka, to ovca, to hiša itd., in drugi dan, ko so ga prašali, kje je mačka, ali ovca ali hiša, je na vsako podobo s svojim persticom prav pokazal. Ali s tem še ne zadovoljno je dete začelo tudi imena izrekovati; pazno je gledalo na usta govorečega, na mezenje žnabljev in jezika, in si je prizadevalo in se sililo in je stišalo po malem zlog za zlogom in zadnjič tudi cele besede iz svojih ustic. Vidši tolikšno radovednost in zgodno pamet, so mu dali lastnega učenika, naj bi ga dalje učil. Začel je zgodbe svetega pisma, in lej! ko je bilo dete 13 mescev staro, je vedilo vse prigodbe sv. pisma stare zaveze, in v 14. mescu tudi zgodbe nove zaveze.

Dosihmal je le samo mleko vživalo, vse druge jedi so mu bile zoperne. Da bi ga pa vendar tudi drugih jedí navadili, so ga včasih h mizi posadili. Mnogoverstne reči na mizi viditi, je zmeram radovedno popraševalo, od kod neki pridejo, kako se narejajo iti., in ni jenjalo prej, dokler ni vsega na tanko zvedilo. Tako je pri svoji hrani in radovednosti zmeram zdravo in veselo bilo.

Učenik je po malem z njim začel zgodovino vesoljnega sveta (občno povestnico). Od aprila 1722, ko je bil Kristel 15 mescev star, pa do septembra 1723, ko je poltretje leto doživel, se je naučil zgodovino Hebrejcov, Egipčanov, Asircov, Feničanov, Perzov, Gerkov in Rimljanov, in na vse, karkoli ga je kdo iz tega izpraševal, je gladko odgovorjal. Tudi zemljopise je malí Kristian toliko poznal, da je vsak zemljovid razločil, vsako deželo znal v njene dele razdeliti, vse imenitniš hribe in vode, mesta in kraje in druge imenitosti vsake dežele po imenu in po versti znal povedati. Zraven tega se je še več kot 800 latinskih besed naučil, in vsaki teden naj manj 150 ptujih besed navadil.

Tako daleč jo je prignal otrok, ko je bil 31 mescev star. Doslej še ni bil nikoli bolan. V 32. mescu pa zlo nevarno zbolil in bolehlva celih osem tednov. Komej pa da je enmalo okreval, je zopet začel uk, veselilo ga je vladarstvo mnogih dežel pregledavati, zato začelja z vladarstvom in zgodovino Danske dežele, in preden je prišel 6. svečan 1724, ko je tretje leto do-

¹⁾ Asiatic. Researches I. str. 224. Majer, die Religion der Indier als Brahmaismus str. 28, 29. — ²⁾ Dow Alex. Hindostan II. 36. — ³⁾ Asiatische Abhandlungen, Band IV., str. 37. — ⁴⁾ Majer: die Religion der Indier als Brahmaismus str. 29. itd. — ⁵⁾ Procop apud Stritter II. str. 38., Helmold I. cap. 83.

⁶⁾ In nemore, quod dicatum erat Deo Prove secunda feria hebdomatim populus terrae cum flamine et regulo convenire solebant propter iudicia (to je, zavoljo pravice, pravde). Helm. I. cap. 38.)

versil, se je že tudi od Danske dežele vse izučil. Brati se je naučil nemško in latinsko brez abecednice. Vse osebe cesarskih in kraljevih rodov in cele Evrope je vedil in se nikoli v imenih ni zmotel. To vse, preden je tri leta star bil!

Zraven tega tudi keršanskega nauka pozabili niso. Pa ne, da bi otrok le samo iz katekizma se bil učil, tudi dogmatike se je lotil, in je verske resnice z izrekami sv. pisma terditi vedel. Več ko 200 pesem je znal iz pesmarice povedati in vsako po svoji viži zapeti. 80 psalmov in cele poglavja svetega pisma je vedil iz glave. Latinsko se je učil iz bukev imenovanih „orbis pictus“ (svet v podobah), in leté bukke so mu bile naj ljubši. Zraven zgodovine vesoljnega sveta se je še bolj natanko učil dogodivščine Švedske, Ruske, Poljske, Ogerske, Španske, Francozke in Angležke. Življenje vsakega kralja in vladarja je vedil posebej in z vsemi okoljšinami natanko in razločno povedati.

Kaj takega se je hitro razglasilo po svetu; po celi Evropi se je slišalo od čudnega otroka, in od blizo in daleč so hodili učeni možje, ga vidit in poslušat. Med tem pa se je zmeram učil. Francozkega jezika se je tako navadil, da je dolge prigodbe v tem jeziku gladko pripovedovati zamogel. Brati je tudi znal latinski in nemški, pisati pa ni mogel, zakaj njegovi perstici so bili pre-slabi. Al računiti je znal prav dobro.

Mesca maja v letu 1724 je mali Kristel zopet nevarno zbolel, vendar spet srečno prestopil bolestin. Zdravniki so zdaj svetovali starišem, naj bi ga enmalo po svetu peljali, da si zdravje bolje vterdi. Stariši ljubezni polni do svojega ljubčica dovolijo v to in mali Kristel si izbere poglavito mesto Kodanj (Kopenhagen).

V Kodanji so hotli malega Kristelna tako dolgo pred ljudmi skrivati, dokler ni bil pripušenja dobil s kraljem govoriti. Ljudje vendar, kateri so se z njim na barki v Kodanj peljali, so kmalo čudovitega otroka v mestu razglasili in po celi deželi naznanili. Veliko ljudi je prišlo berž otroka gledat. Vsak se je čudil vidši suhega dečka z bistrimi očmi in visokim čelom; pa bolj so se še čudili, ko je mali fantček usta odperl in govoril, in pripovedovaje to in uno reč zdej z latinskimi in francoskimi prigovori, zdej z zgodovinskimi spričbami poterjal govorjenje svoje.

Kodanj je bil prav dober kraj za njegovo zdravje, vsaki dan je terdneji prihajal. Za kratek čas se je tukaj tudi Švedske zgodovine tako dobro naučil, da jo je kot profesor znal razlagati.

Živež njegov je bil letá: ako dete od svoje dvojivke ni dobilo mleka zadosti, je pilo včasí čaj iz majhne žličice, ki jo je rahlo deržalo s svojimi nježnimi persti, ki so bili slami podobni. Včasí je tudi redkega mlečnega rajža želelo, včasí pa tudi beli kruh s cukrom oslajšan živalo. Bogati ljudi so ga pogostoma vabili h svoji mizi, al slabi revček žival ni tam ničesa. Dokler so drugi jedli drage jedi in pili žlahne vina, je on zmeram le po zemljovidih gledal, kje neki naj boljši vina zorijo, ali kje naj lepši spargelj raste itd.

Hinaveč mali Heineken nikoli ni bil; kar je mislil, je povedal, pa nikdar nič hudega ali neumnega. Če ni bil dobre volje, je kar naravnost rekel: „danes me ne veseli govoriti“, in tedej se je pa tudi lahko že vedilo, da ni prav zdrav.

Zeljno je dočakoval tistega dne, da bi bil s kraljem govoril. Pogostoma je popraševal: „ali vé kralj Friderik IV. kaj od mene?“ in težko je ure štel, kdaj bodo njegove želje spolnjene. Ko je slišal, da bo smel pred kralja, se je razveselil in rekel latinski: „O nunc venit post multos hora serena dies!“ to je, zdaj se po dolgih dnevih vesela ura približuje. Tisti dan, ko je imel pred kralja stopiti, ga je poželenje gnalo, da je na

vse zgodaj vstal. Glavica pa mu je otekla in vsi so prosili, da bi ga zdaj h kralju ne peljali, da še kaj huji ne zbolí. Ali Kristel je lepo prosil rekoč: „Scer bolan sim, pa me le oblecite, rebus in adversis melius sperare memento“, to je, „v nadlogah nadjaj se boljšega“. In šel je h kralju s svojim učenikom.

Serčen stopi pred-nj, mu poljubi roko in oblačilo s temi besedami v francoskem jeziku: „permettez moi, Sire, que je baise la main de votre majesté et le bord de votre habit royal“, to je, pripustite mi, Gospod, da poljubim roko vašega veličastva in rob vašega kraljevega oblačila.

Dolgo govorjenje ga je strudilo. Ogledaval se je za svojo dvojivko in je rekel latinski: „Silio“, to je, žéja me. Kralj je zapovedal, naj dvojivka pride, in ko se je vsedla, je vzel Kristel svoj navadni živež.

Kralj je ukazal med tem poklicati svojega dvornega paglavca, in ga postavil pred Kristelna. Dolgo časa ga ogledovaje iz naročja svoje dvojivke reče francoski: „c'est un petit garçon“, to je, „je majhen fant“. Kralj je smeje paglavca vprašal, koliko je star, in ko mu paglavec odgovorí: „trideset let, veličastvo“, pravi dalje kralj: „marsikteri v 30. letu ne vé toliko, ko letá otrok v 3. letu“. — Na to dá kralj svojo imenitno svetinjo otroku v roke in ga vpraša: kaj nek je to? Kristel, še zmeram v naročji svoje dvojivke, obrača svetinjo z obema rokama in pravi potem: „c'est l'ordre d'Elephant, garni de Diamans“, to je, „slonov réd, okovan z demanti“. „Poglejte“, pravi svojemu učeniku, „to je slon, kakšen „proboscis“ (rivec) ima!“ Nekoliko na to omolkne, pregleduje demante in pravi: „Les Bijoux sont precieux, mais la vie du roi est plus precieuse“, to je, „dragí so letí žlahni kamni, pa življenje kralja je veliko dražji.“

Pri tej priliki je vprašal kralj Kristelna, kdo da je réd slonov ustanovil? in gladko mu odgovorí: „Kralj Friderik II. je letá red upeljal in prve viteze postavil. Ravno tisti kralj, pravi dalje, je Ditmarze v treh vojskah premagal, je Švede po Danjelu Ranzavu udaril; pri Wiesby na otoku Gothlandu pa 16 vojnih bark in admirala Laurezon-a, Jerneja Thinapfelna, Ljubeškega župana in 900 vojakov v bitvi zgubil; je v Štetini s Švedi mir naredil, ki je 41 let terpel; terdnjave Fridrichsburg in Kronenburg je on zosidal, in prvo mito od bark terjal. Sveto písmo je pridno prebiral, je imenitnega Tycho Brahe-ta serčno ljubil, kteremu je tudi otok Huen v Sundu podaril. Kralj Kristian V. je po tem rédu slonovemu veliko novih pravic podelil.“

V daljšem pogovoru začne kralj iz zgodovine izpraševati ga. Kralj je stal pri mizi in zraven njega kraljica; mali Kristel pa je zmeram sedel v naročji svoje dvojivke Zofije. Začel je kralj izpraševati od Danskih kraljev, ko so bili še ajdje, potlej od keršanskih, in zadnjič od Oldenburških. Dolgo je letá preskušnja terpela, ker Heineken je na vsako prašanje na široko odgovarjal in povsod je kakšni nauk pristaviti vedel. Vés začuden zavolj tolike učenosti vpraša kralj učenika: al ni preveliko učenje vzrok bolehnosti otroka? Ali učenik mu odgovorí: Ko bi se dete to tako učilo, kakor drugi ljudje, bi gotovo moglo zboleti; pa otrok se vse žive dni nič ni iz glave učil. Karkoli sliši, tako lahko razume in obderži, kakor se luč od luči užge.“

Še iz zemljopisa bi bil kralj rad nekoliko zvedel. Prineso zemljovide in Kristel jih začne razlagati. Tudi so pred njega dali nekoliko iz lesa izrezanih majhnih soldatov Nürnberskega dela, ki jih je svoje „Proretas“ ali mornarje imenoval. Te je po zemljovidih križem premikal. Kamor je ktereга premaknil, je začel deželo razlagati; je imenoval morje in reke, hribe in mesta, in povsod je vedel kaj imenitnega povedati. Tako, posta-

vim, ko je eden lesenih vojšakov prihodil do Izlandije, je rekel: „To je dežela vašega veličastva“. Od drugoga, ki je na okraji Koromandlu ostal, je rekel: „Tukaj pri Tranquebaru je obležal lenuh, tam kjer je Kristian IV. terdnjavo Dansborg ukazal sozidati“. Tretjemu, kterega je čez Guinejo pomikal, je rekel: „zdaj boš tje prišel, kjer je Kristian V. terdnjavi Kristiansborg in Fridrihsborg postavil.—Kralj in kraljica sta ostermela, vse to slišati.

Nekaj dni pozneje je bil mali Heineken h kraljevemu bratu, kraljeviču Karelnu, in k njegovi sestri Zoffi Hede-viki poklican, in tudi tam je na vsako prašanje tako gladko odgovarjal, da vse se je čudilo nad njim. Pri mizi je princesina njega blizo sebe posadila, in mu je jedi ponujala. Ali naš Kristel ji odgovori: „Votre Altesse, je vous remercie tres humblement, je ne mange pas encore, to je, „vaša Visokost, prav ponižno se zahvalujem, ali jedel ne bom več.

Od vseh pohvaljen in bogato ebdarovan je zapustil čudapolni otrok 7. dan oktobra 1724 Kodanj.

Pridši spet domu v Ljubek se je Kristel začel pisati učiti in preden je še četrto leto doveršil, se je že tolikanj pisati naučil, da je vse, kar je kdo hotel, znal zapisati.

Kmalu potem spet nevarno zbolí; devet tednov je revež brez zavesti ležal in kakor se v veselih dneh nikoli ni preglasno smejal, tako se tudi v terpljenji jokati ni.

Čez štiri leta je le samo od mleka svoje dvojivke živel, ker vsaka druga jed mu je bila zoperna; zdaj pa so ga odstavili, in pri slabi jedi je nekoliko okreval. Al slabost je vendar čedalej večí prihajala, in 27. junia 1725 je umrl štiri leta, štiri mesce, dvanajst dni in eden dvajset ur star. Skorej vse novice cele Europe so njegovo smert oznanovale.

Mati tega čudnega otroka, Katarina Elizabeta, imenitna malarca cvetic in obrazov, je umrla na Saksonskem leta 1760. Po nemškem poslovenil Janez Štular.

Novičar iz slavenskih krajev.

Iz spodnjega Štajarja 27. listop. —k. Da vaše živinozdravilske bukke niso le vsakemu gospodarju v dobiček, ampak da so tudi celó za reči dobre, na ktere ne Vi ne gosp. Strupi niste mislili, Vam hočem razodeti. Ko je v nekem kraji (očitno ga imenovati nočem) 19. malega serpana letos toča hudo ropotala, sta neki gospodar in njegov gost pod kozolcem iz starih bukev na glas brala in menda točo zagovarjala; žena na pragi stojé ju opominja bolj na glas brati, kar tudi storita. Ko pa vidi, da branje iz tistih bukev nič ne pomaga, skoči babna v hišo, vzame iz mize en papir, in hití pod kozolec k možu rekoč: še to beri, morebiti bo to pomagalo! Mož začne počasi brati in toča scasoma preneha; neumna žena pa gotovo misli in terdi, da je pravorec zoper točo našla. In kaj mislite: kakšen papir je bil tisti? Ne prestrašite se! 4. del „Živinozdravništva“ stran 163: „od driske in griže!“ — Za čisto resnico tega sem Vam porok.

Iz Zagreba 26. nov. Mika me, nekaj naznaniti, kar naj bo v izgled ljudem, ki, čeravno jih je mati slovenska rodila, ne vedó nič ali celó malo od maternega jezika, — kterim ni nič mar, gré le narod v svoji omiki naprej ali nazaj. Res je, da je Anglež poseben človek in da loti se najpred on kake nenavadne stvarí: ali to omenjene rojake naše nič ne zagovarja; dosti, da je ptuj, ki trudi se cela leta, naučiti se slovanskih narečij. Je namreč neki Anglež, kterega tù omeniti hočem, ki je bil dalje časa v Gorici, da bi naučil se slovenščine, in

pridobil si je toliko znanosti v nji, da razume vsa slovstvena dela; slovenščina pa mu sama ni bila dosti; želel je soznaniti se tudi z ilirskimi in serbskimi pesniki, in prišel je v ta namen pred nekimi tedni v Zagreb, da bi tukaj prilastil si potrebne vednosti za razumljenje njihovih del in zamogel potem predstavljati to, kar je v njih lepega in posebnega, v svoj materinski jezik. Je li bi ne moralo to biti izgled mnogim našim rojakom*), kterim ni celó nič mar za domače blago, ktero celó ptujci spoštujejo! Jeli bi nam ne smelo nasproti to tudi izgled biti, učiti se tudi ptujih jezikov, da bi bogatili svojega lastnega! Mislim da. — Prs.

Iz Ljubljane. Povedalo se nam je za gotovo, da sl. ministerstvo nauka je v Idrii dovolilo napravo realne šole. Naprava ta bi utegnila ravno za ta kraj posebno koristna biti. — Blaznikovi tiskarnici je ravno izročil slavnoznani pisatelj slovenski gosp. Jožef Hašnik zbirko svojih pesem in tako spolnil že več let glasno prošnjo mnogih svojih prijatlov. Mične Hašnikove pesmice, ktere so se že zdavno bravcem Novic prikupile in kterih veliko veliko živi v ustih našega naroda, ki jih radostno prepeva, so zdravi izvirki dobrovoljnega serca, in dobro došle bojo vsakemu prijatlu domačega pesništva.

Novičar iz mnogih krajev.

Dunajski vradni časnik naznanil je te dni tri cesarske patente, kteri zapopadajo izpeljavo zemljišne odveze v Bukovini, napravo dnarnice za zemljišno odvezo v Galiciji, Krakovi in Bukovini, in ravnanje s kapitalno odškodnino v teh deželah. — Ker ob novem letu kupčijska pogodba s colnim združitvom moč zadobi, se bo po naznanilu časopisa „Austria“ od novega leta naprej vsaka colnina mogla v srebru ali v papirnatem dnarju po tadajnem kursu odrajtovati. — „Presse“ je slišala, da deželne poglavarstva po novi osnovi bojo še to leto, kresijske in kantonske pa po novem letu v djanje stopile. — V letu 1841 se je po celem cesarstvu pokadilo 28 milionov smodk (ci-gár), sedaj pa čez 800 milionov brez tistih, ki se kupujejo iz ptujih dežel. — Na Marskem razširila se je goveja kuga čez 3 okrajne. — Cent naj bolj obrajtane-ga Zateškega hmelja (Saatz Hopfen) veljá sedaj 130 fl. — Turško-rusovska vojska še zmiraj miruje; tam pa tam se pokajo pa le po malem; silno deževje in sneg sta samo po sebi mehko zemljo tako zablatila, da večí armadi ni moč se vojskovati; Donavski otoki, ki so Turkom pred dežjem močno polajšali preláz čez Donavo, stojé večidel pod vodo; poskusili so nek poleg Turna prehod, pa so jih Rusi nazaj zadérvili; le pri Kalafatu stojí še 24.000 Turkov pod poveljstvom Imaila-pašata; tudi v turških kakor v rusovskih taborih je sila veliko bolnih. Rusovska armada, ki je bila pri Ismailu v Besarabii v taboriših, se je stisnila v Valahijo. Novi poročnik francoske vlade, general Baraguay došel je že z obilno množico francoskih oficirjev v Carigrad; vse je radovedno, kako se bo obnašal; ravno tako si tudi časnikarji glave belijo: zakaj je bil francoski poročnik pri angležki vladi grof Walewski nanagloma iz Londona k Napoleonu poklican, — al nobeden ne vé pravega. Da so si Serbi in Turki zlo navskriž, se smé soditi iz sledeče malenkosti, ako je gotova: ukazano je bilo poprej turškim in serbskim stražam, da vzajemno pozdravljajo serbske in turške oficirje, — zdaj ne pozdravlja nobena turška straža nobenega Serba in tudi serbskega kneza ne.

*) Da častiti „Neven“ ne bo sopet tega opomina napak obračal, dostavljamo, da gosp. pisatelj meni rojake svoje slovenske. Vred.